

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပြာသာဒ်

အချစ်ဖြင့်နှင့်အပ်ပြီးနောက်တွင်

ဝန် : ချီ သိန်း ချော့

စိတ်ကူးယဉ် ဆယ်ကျော်သက်တို့ ၏ ရင်ခုန်လှိုင်းထူမှုကို အချစ်လို့ ယူဆခဲ့လျှင် အချစ်နဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ဖို့ မသင့်တော်ဘဲ စိတ်ကူးယဉ်အချစ်ကို စိတ်ကူးထဲမှာ ပဲ ထားခဲ့ပြီး ဘဝထဲကို ဆွဲမခေါ်ခဲ့တာဟာ ပိုပြီး သင့်တော်မယ်လို့ ယူဆနိုင်တဲ့ အကြောင်းကို တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် အတွေ့အကြုံ လေးတစ်ခုကို ကျောရိုးပြုပြီး ပေးလိုက်သောစေတနာကို ရရှိခံစားမိရင် ဒီဝတ္ထုလေးကို ရေးရကျိုးနပ်ပါပြီ ...။

မြသန္တာ

အကယ်၍ သာ ဟန်နီချိုသည် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးခါစ အပျင်းပြေ သင်တန်းတစ်ခုခုကို တက်ပြီး လူငယ်ဘာသာဘာဝ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ပေါ့ပေါ့နေလိုက်လျှင် လူကြီးနှင့် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

အခုတော့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက် ကလေးဆန်နေမယ့်အစား လေးနက်တဲ့ ဘဝကို ပုံဖော်ကြည့်ပြီး လူမှုလောကထဲသို့ ဝင်ကြည့်မိသောအခါမှာ ...

"မောင်မောင့်ကို ဒီတစ်ခါပဲ အခွင့်အရေးပေးပါလား မဦးရယ်"

"ပြောပေါင်းများ နေပြီ မောင်မောင်၊ အခွင့်အရေးတွေလဲ ပေးခဲ့တာများ နေပြီ၊ မဦး စိတ်ညစ် လာပြီ၊ မောင်မောင်က ခွေးမြီးကောက်ပဲ"

"မဦးရယ် အဲဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက်ကြီး မပြောပါနဲ့ ဗျာ"

"ပြောတယ်၊ ဒီထက်မကတောင် ပြောချင်တာ သိလား၊ မောင်မောင့်

ကို ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ သက်ညှာလိုက်တာပဲ။ နောက်တစ်ခါ မဦးဆီကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့။ မဦးဆီက အချစ်ကိုလဲ မမျှော်လင့်နဲ့ မောင် မောင်ကိုလဲ သူငယ်ချင်းအဖြစ်က စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ။ သွား ... သွား၊ မဦးဆီကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့။ သွား ..."

"မဦး ... မဦး ... မောင်ကို အဲဒီလိုမနှင်ပါနဲ့ ဗျာ၊ မောင်တောင်းပန်ပါတယ်။ မောင် မဦးဆီကိုတော့ လာပါရစေနော်၊ မဦးရဲ့ အချစ်ကို မရချင်လဲနေပါစေ၊ မဦးကိုတော့ မြင်တွေ့နေခွင့် ခင်မင်ခွင့်လေးတော့ ပေးပါနော်"

"မဖြစ်ဘူး၊ သံယောဇဉ်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ မပေးချင်ဘူး မောင်၊ မင်းကိုတို့ သိပ်စိတ်ကုန်တယ်၊ မင်းသွားတော့၊ တို့ နား ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလာနဲ့ တော့၊ မင်းနဲ့ တို့ နဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မခင်ခဲ့ဘူး၊ မသိခဲ့ဘူးလို့ ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပြီး မင်းကို လုံးဝဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြီ၊ သွား ... သွား"

"ဂျိုင်း"

မဦး၏ အော်ဟစ်ဆူညံသော စကားသံအဆုံးတွင် တံခါးပိတ်သံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဟန်နီချို၏ ရင်ထဲ တုန်ခါသွားပြီး လှေကားအုတ်နံရံဘေးရှိ ရွက်လှပန်းအိုးနောက်သို့ ကပ္ပာကယာ ဝင်ပုန်းလိုက်သည်။ ။

"ရက်စက်လိုက်တာ မဦးရယ်၊ မောင်မောင်ကတော့ မဦးကို အမြဲချစ်နေမှာ ပဲဗျာ"

နာကျင်ကြေကွဲစွာ ညည်းညူပြီး လေးလံသောခြေလှမ်းများ ဖြင့် အိမ်ပေါ် လှေကားငါးထစ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းလာသော ထိုမောင်မောင်ဆိုသူကို ပန်းရွက်များကြားမှ ခိုးကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ဘုရား"

ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မောင်မောင်ဆိုသူက အောက်ဆုံးလှေကား
မရောက်မီ တစ်ထစ်အလိုမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ယောက်ျားတန်မယ့် မျက်ရ
ည်ကျနေသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ဟန်နီချို အသက်ရဲရဲမရှူဝံ့တော့။

နီးကပ်စွာရှိနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မတန်
အောင် သူမက ခိုးကြည့်တာကိုသိလျှင် ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ဒေါသထွက်မှာ
ပဲဟု တွေးကာ ကြောက်ရွံ့နေမိ၏။

"မဦးရယ်၊ မောင့်အသည်းတွေ ကွဲအက်ကြွေကျသွားပါပြီ၊ ဒီလောက
မှာ မောင့်ကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့ မေခလားနတ်သမီး ပျောက်ကွယ်သွားရင်
မောင် ရုန်းကန်ကူးခတ်ဖို့ အင်အားတွေမရှိတော့ပါဘူး မဦးရယ်၊ မောင့်
ကို တကယ်ပဲရက်စက်ခဲ့ပြီလားဗျာ၊ မောင် မဦးကို သိပ်ချစ်ကြောင်း မော
င့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မဦး နားလည်ပေးပါလားဗျာ"

ဟန်နီချို အံ့သြသွား၏။

ရုပ်ရှင်ထဲ၊ ဗီဒီယိုထဲမှာ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသော်လည်း ဤကဲ့သို့
အပြင်မှာ မမြင်ဖူး မတွေ့ခဲ့ဖူးပေ။

မိမိကိုမြင်သွားမှာ လည်း စိုးသဖြင့် အသက်ရဲရဲပင် မရှူဝံ့ပေ။

ထို့နောက် စာအုပ်ကို ပန်းအိုးထဲသို့ထည့်၍ အပြေးတစ်ပိုင်း
ထွက်သွားလေပြီ။

"တော်သေးရဲ့ "

ယခုမှ ပင် ဟန်နီချို သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ ခြံဝင်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသော သူ၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်းက စောစောက ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသော စိတ်ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ပုန်းအောင်းနေရာမှ အသာထွက် လာပြီး ပန်းရွက်များ ပေါ်မှ စာအုပ်လေးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

သားရေဖုံး အစိမ်းရောင်စာအုပ်ကိုကြည့်ရင်းက စူးစမ်းလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

မိမိအင်္ကျီရင်ဘတ်နှင့် ပွတ်သပ်ကာ စာအုပ်လေးကို ပွေ့ထားလိုက်မိသည်။

အဲဒီလောက်တောင်မှ မမဦးကို ချစ်နေသလားကွာ။

ဟန်နီချိုသည် စာအုပ်လေးကို ရင်မှာ ကပ်ထားရင်း အိမ်ပေါ်သို့လှမ်းတက်ကာ မဦးကို ပေးမည်အပြု ...

ခါးသီးစွာ အော်ဟစ်ပြီး ခွေးမောင်းသံကို မောင်းထုတ်လိုက်သော မဦး၏ အသံကို ပြန်၍ ကြားယောင်ပြီး စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါ်လာကာ စာအုပ်လေးကို စလင်းဘက်ထဲသို့ ကပျာကယာ ထိုးထည့်လိုက်၏။

ဒီလောက်တောင် ချစ်တတ်တဲ့ လူနဲ့ ရက်စက်စိမ်းကားတယ်ဆိုတဲ့ မဦးတို့ ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို သိရတာပေါ့လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သနားစရာတော့ ကောင်းသားပဲ။

ဘယ်လိုမှ အမှတ်မထင်ဘဲ လေးတွဲသောခြေလှမ်းများ ဖြင့် ခြံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်သည်။

လမ်းမပေါ်ရောက်လာသောအခါ ဦးတည်ရာမဲ့ ခြေလှမ်းများကိုပင် သတိမထားမိလိုက်။

"မဦးအချစ်ကို မရချင်နေပါစေ၊ မဦးကိုတော့ မြင်တွေ့နေခွင့်၊ ခင်မင်ခွင့်လေးတော့ ပေးပါနော်"

အသနားခံကာ တောင်းဆိုမှုကို ခါးသီးစွာဖြင့် ငြင်းပယ်လိုက်သော မဦး၏ အသံ။ ထိုသူ၏ အသံများက သူမနားထဲမှာ ဆူဝေလျက်။

"ဟေး ... ဟန်နီချို့၊ ရှင် အောင်လားဟင်"

ရုတ်တရက် မျက်နှာချင်းဆိုင် အော်ပြောလိုက်သံကြောင့် ဝင်တိုက်မိမလိုဖြစ်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ရပ်တန့်သွား၏။

"ဪ ... အေးမွန်အောင်၊ လန့်လိုက်တာ"

"ဟင်း ... ဟင်း၊ ရှင်က ဘာတွေစိတ်ကူးနေလို့ လဲ၊ အောင်တယ်မဟုတ်လား"

"အင်း ... အင်း အောင်ပါတယ်၊ ရှင်ရော"

"အောင်တာပေါ့၊ တူးဒီပဲပါတယ်၊ ရှင်ရော ဒီပါသေးလား"

"အင်း ... တူးဒီပဲ"

"ဘာလဲ"

"အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ သင်္ချာ"

အေးမွန်အောင်၏ မျက်နှာညိုသွား၏။ သို့သော် ကဗျာကယာ ပြင်လိုက်ရင်း ...

"ကျုပ်က သင်္ချာနဲ့ သိပ္ပံတွဲ၊ အင်း ... အင်္ဂလိပ်စာက အပါများ သားပဲ၊ ကျုပ်က အဲဒါကို ပါမယ်ထင်နေတာ၊ ဒီမှတ်နားတော့ ကပ်နေမှာ ပဲ"

ထိုအခါကျမှ ဟန်နီချို့သည် ပကတိအနေအထားသို့ ပြန်ရောက်လာလေသည် ။

ဒီနေ့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်သောကြောင့် လမ်းမမှာ ဆူညံ
အော်ဟစ်နေကြသည်။ ။

ဟန်နီချိုးလည်း ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုနှင့်အောင်သောကြောင့် ဝမ်းသာအား
ရနှင့် မိမိအား စာပိုင်းကျက်ပေးသော ဂိုက်မမ၊ ရင်နွေးဦးထံ ပြေးလာ၍
ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"မမဦး သိပြီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း မပြောရသေးဘူး"

"ကျုပ်က မမဦးဆီသွားမလို့၊ ရှင်ရော"

"အင်း ... သွားမလို့ပဲ"

"ဟင် မမဦးအိမ်က ဒီဘက်မှာ လေ၊ စားမေးပွဲလေးအောင်တာနဲ့ မေ့
သွားပြီလား"

"မမေ့ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သွားခေါ်မလို့ ၊ မခေါ်တော့
ဘူး၊ အခု ရှင်နဲ့ ပဲလိုက်တော့မယ်"

ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ပုံမှန်အနေအထားနှင့် ပြိုင်ဘက် အေးမွန်အောင်
နှင့် လိုက်လာသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်က ရင်နွေးဦး၏ တပည့်မနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သ
ည်။ ။ နှစ်ယောက်အတူတူ မသင့်သော်လည်း စာမေးပွဲနီးလာသောအခါ
ရင်နွေးဦးက ဖိဖိစီးစီးနှင့် အနားကမခွာဘဲ သင်ပြနိုင်ရန်အတွက် နှစ်လ
အလိုမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပေါင်း၍ သင်လိုက်၏။

နှစ်ဦးစလုံးက အရွယ်တူ၊ အရည်အချင်းတူမို့ သူနိုင်ကိုယ်နိုင်
အပြိုင်ကြကြသည်။ ။

ကျောင်းချင်းကမတူ၊ ရပ်ကွက်ချင်းလည်း မတူ၍ ရင်နွေးဦးက ဟန်နီချိုအိမ်မှာ သုံးရက်၊ အေးမွန်အောင်အိမ်မှာ သုံးရက်နှင့် တစ်လှည့်စီ စီစဉ်ပေးသည်။

ထိုအခါတွင် သူ့အိမ် ကိုယ့်အိမ် အပြိုင်အဆိုင် ကျွေးမွေးကြရင်း မသိမသာမှ သိသိသာသာ ပြိုင်လာကြ၏။

ရင်နွေးဦး ကိုယ်တိုင်ကပင် သူတို့ နှစ်ဦးအား စာပြိုင်ကျက်စေသည်။ တစ်လနှစ်လအတွင်း ပြိုင်ဘက်နှစ်ဦး၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် အရည်အချင်းတူဖြစ် လာလေပြီ။

နောက်ပိုင်း၌ တိတ်ဆိတ်သော ဟန်နီချိုအိမ်မှာ အသင်များ လာ၏။

အောင်တာချင်းလည်း အတူတူ ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုရတာချင်းလည်း အတူတူမို့ အမှတ်စာရင်း ထွက်မှ ဘယ်သူနိုင်မနိုင် သိရမှာ ပါလေဟု သူတို့ နှစ်ဦး၏ ရင်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

"ရှင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ ဟန်နီ"

"ခုမှ အောင်စာရင်းထွက်တာ ဘာမှ စိတ်မကူးသေးဘူး"

"ကျုပ်က အောင်မယ်ဆိုတာ သိပြီးသားဆိုတော့ နဂိုကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်ထားတယ်၊ ကျုပ် ကွန်ပျူတာသင်မယ်၊ ပြီးတော့ ဌာန တစ်ခုခုမှာ အလုပ်ဝင်မယ်၊ ဒါမှ လူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းတတ်ပြီး ရှေ့လျှောက် ကိုယ်သွားရမယ့် လူ့ဘဝအတွက်ကို အလေ့အကျင့်ရသွားမှာ "

"အမယ် ရှင်က စိတ်ကူးယဉ်တတ်သားပဲ"

ဟန်နီချိုက အမှန်တကယ်ပင် ဖွင့်ဟ၍ ချီးကျူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်

"ကျုပ် အဲဒီလောက် တစ်ခါမှ မတွေးဖူးဘူး၊ ရှင့်စိတ်ကူးကောင်းသားပဲ"

"ဒါဆို ကျုပ်နဲ့ အတူတူ အလုပ်လိုက်လျှောက်မလား၊ ကျုပ်ရည်ရွယ်ချက်ကို ဘယ်သူငယ်ချင်းမှ အားမပေးကြဘူး၊ ရှင်အားပေးရင် လက်ခံရင် ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့"

"အင်း လိုက်တာပေါ့၊ မဦးကို ပြောရဦးမယ်"

"ကျုပ် ပြောပြီးပြီ၊ မဦးက ထောက်ခံတယ်၊ ရှင်ပါထောက်ခံရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပဲပေါ့၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်တွဲပြီး ကံစမ်းကြတာပေါ့"

"ဟုတ်ပြီ"

ထိုနေ့မှ စ၍ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ပြိုင်ဘက်မဟုတ်တော့ဘဲ သူငယ်ချင်းအဖြစ်သို့ လက်တွဲလိုက်ကြပြီး ရည်မှန်းချက်တစ်ခုဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာကြလေပြီ။

ရင်နွေးဦးခေါ်သော မဦး၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ အပြုံးလေးထဲတွင် ရက်စက်မှုများ၊ စိမ်းကားမှုများ ပါဝင်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့။

ပါးလွှာ၍ လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် ဖြစ်နေသော မဦးသည် ဟန်နီချိုတို့ ရောက်လာသောအခါ ဟန်မပျက် နှုတ်ဆက်စကား၊ ဝမ်းသာစကားများကို ပြုံးလျက်ဆိုနေ၏။

စောစောက ထိုပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းမှ ဖွင့်ဟလာသော စကားမြှားချွန်များကြောင့် မောင်မောင်ဟူသော ပူရိသတစ်ယောက် လှေကားခုံ

လေးမှာ ထိုင်ကာ ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုကြွေးသွားခဲ့ရသည် ဟု ဆိုလျှင် ဘယ်သူမှ ယုံကြည်ကြလိမ့်မည် မထင်ပေ။

လူတစ်ဖက်သား၏ ရင်ကို အေးမြစေအောင် နွေးထွေးသော အပြုံးလေးများကို ပေးနေသော ရင်နွေးဦးကို ထိုအစိမ်းရောင် ဒိုင်ယာရီလေးပြကာ မေးလိုက်ချင်သည် ။

မဦးက ဘယ်လိုပြုစားလိုက်တာလဲလို့ ...။

ခွင့်ပြုချက်မရသော ကာယကံရှင်မသိအောင် ခိုးဝှက်ယူလာသော မောင်မောင်ဆိုသူ၏ နှလုံးသား ဒိုင်ယာရီအစိမ်းကို ဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်မိသည် ။

အစကတည်းက မချစ်နိုင်လျှင် မချစ်ဘူးလို့ ပြောပါလား မမရယ်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေပေးပြီး ဝေဒနာလေးရအောင် လှည့်စားရက်တယ်ဗျာ ...။

ရိုးစင်းသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော်လည်း ဟန်နီချို့ရင်ထဲမှာ စူးနစ်နေ၏။

ဒီမိန်းမကို အဲဒီလောက်တောင် ချစ်ရသလား မောင်မောင်ရယ် ...။

လောကမှာ မိန်းမ သိပ်ရှားသလား ...။

ဟန်နီချို့သည် စာကျက်စရာမရှိသော အချိန်များ ၌ အေးမွန်အောင်နှင့်အတူ ကွန်ပျူတာ တက်ပြီး အလုပ်လျှောက်လွှာများ လိုက်ဖြည့်ကာ အင်တာဗျူးဖြေဖို့ ဗဟု သုတစာအုပ်လေးများ ဖတ်ပြီးသည် နှင့် အလွတ်ရနေပြီးသော ဒိုင်ယာရီအစိမ်းကို ပြန်ဖတ်သည် ။

ဖတ်တိုင်းလည်း ဝေဒနာအသစ်များ နှင့် ရင်ခုန်ကာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမိတော့သည် ။

မောင့်ရင်ထဲမှာ အချစ်တစ်ခုပဲရှိပါတယ် မမရယ်၊ တစ်ဘဝမှာ တစ်ခါသာချစ်တဲ့ မပြောင်းလဲတဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့ မဦးတစ်ယောက်တည်းကိုသာ စွဲစွဲလမ်းလမ်းနဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါဗျာ၊ မောင့်ရင်ကိုခွဲပြီး မမိုးကို တကယ်ချစ် မချစ် အသည်းနှလုံးကို မေးကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်တောင် မောင် ရင်ကွဲပြီး အသေခံရဲပါတယ်ဗျာ ...။

အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား။

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကို ရင်မှာ အပ်ထားရင်းက အိပ်ပျော်ခဲ့ရသောရက်များမှာ လများ သို့ ကူးပြောင်းလာသည့်တိုင်အောင် ဟန်နီချို၏ ရင်ခွင်မှာ မည်သို့သောပစ္စည်းမှ အစားထိုးနေရာယူလို့ မရနိုင်ပေ။

"ကြည့်စမ်း သမီးလေး ပြန်ရောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေတာ ဖေကြီးတောင် မသိဘူး"

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး၊ မိတဆိုးလေးမို့ ဖခင်က ငုံ့ထားမတတ် ချစ်ခင်ယုယမှု အလိုလိုက်မှုကို ခံယူနေရသူ။

အပျင်းကြောဆန့်ထုတ်ရင်း ရင်ဘတ်ပေါ်က ဒိုင်ယာရီ အစိမ်းလေး ပြုတ်ကျသွားပြီး အလုပ်စာမေးပွဲနှင့် ကွန်ပျူတာသင်တန်း စာအုပ်စာရွက်များကြားတွင် ရောထွေးသွားသည် ။

"ဖေကြီးက စာဖတ်နေတာကိုး၊ မီးက သိပ်ပင်ပန်းသွားလို့ အိပ်ချင်တာနဲ့ ဝင်အိပ်လိုက်တာ"

"ကွန်ပျူတာရိုက်တာ မျက်စိညောင်းတာပေါ့၊ မီးလေးရယ်၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ မျက်စိရော အနားယူမှ ကောင်းတာပေါ့၊ ကဲ ... သမီးလေး ဘာစားမလဲ"

"သစ်သီးဖျော်ရည် တစ်ခုခုပဲသောက်ချင်တယ် ဖေကြီး၊ မီးရေဆာတ

ယ်"

"ရမယ်"

နှုတ်ဖျားမှ ဖွင့်ဟလိုက်သည့် လေသံမဆုံးမီ ဖခင်က လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားပြီး ဖျော်ရည်စက်ဖွင့်သံနှင့် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုက တိတ်ဆိတ်နေသော သားအဖနှစ်ယောက်၏ သီးခြားကမ္ဘာလေးကို လှုပ်ရှားပျော်ဝင်စေသည်။

ဟန်နီချိုက ပြတင်းပေါက်မှာ ထိုင်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။ အိမ်ဘေးနားရှိ ရွက်လှနှင့် ယုဇနပင်ကိုကြည့်ရင်း ...

မောင်မောင်ငိုခဲ့သော ရွက်လှပင် အမျိုးအစားကိုလည်း ဟန်နီချို၏ အိမ်နားမှာ ရှိသည့် ထိုရွက်လှပင်ကိုမြင်တိုင်း မောင်မောင်၏ ငိုရှိုက်သံကိုကြားရသလို အစိမ်းရောင်ဒိုင်ယာရီကိုလည်း မြင်ယောင်မိ၏။

သူ၏ မထင်မရှားမျက်နှာကိုလည်း မဝီမသ ဝိုးတဝါး တွေ့ရ၏။

"ကြည့်စမ်း ဟန်နီ၊ ညနေဘက် အိပ်ထားသော ငေါင်နေသလား၊ ဖျော်ရည်သောက်ပြီးရင် ရေချိုးလိုက်၊ ပြီးတော့ ဖေကြီးနဲ့ ဂေါက်ကွင်းလိုက်ခဲ့လေ"

"ဟင့်အင်း မလိုက်တော့ဘူး၊ ကွန်ပျူတာလက်ကွက်တွေကို လေ့ကျင့်လိုက်ဦးမယ်"

"ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ သမီးလေးက ကွန်ပျူတာ အရိုက်ကျွမ်းကျင်လာရင် ဖေကြီးရဲ့ ရုံးစာတွေကိုပါ ရိုက်ခိုင်းရမယ်"

"ပျင်းစရာတွေ မပါဘူးလေ၊ မသကာ ရည်းစားစာဆို တော်သေးတယ်"

"ခွေးမလေး"

နဖူးကို လက်သီးနှင့်ထုကာ ရယ်မောထွက်သွားသော ဖခင်၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ကမ္ဘာလှည့်သီးဖျော်ရည်ကို တစ်မိမ့်မိမ့် သောက်လိုက်၏။

ဖခင်အိမ်မှာ ရှိနေသရွေ့တော့ သူမအတွက် လိုတာမှန်သမျှ ဖြည့်ပေးသည် ။ အစားအသောက်ကအစ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို တယုတယ လုပ်ကျွေး၏။

သို့ရာတွင် ဌာနဆိုင်ရာအရာရှိကြီးမို့ အလုပ်နှင့် လူက မမျှနိုင်ဘဲ အစဉ်အမြဲအလုပ်များ တတ်ပြီး အားလပ်ရက်များ တွင် လည်း ဂေါက်ရိုက်သွားရသေးသည် ။

ခါတိုင်း ဖခင်ဂေါက်ရိုက်သွားလျှင် တတန်းတန်းလိုက်ခဲ့သော ဟန်နီချီသည် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ချိန်မှ စ၍ ဖခင်နောက်သို့ လိုက်မသွားတော့ပေ။

ဆယ်တန်းအောင်၍ ကွန်ပျူတာဝယ်ပေးထားသောကြောင့် ဖခင်၏ လက်ဆောင် ကွန်ပျူတာလေးနှင့်ပင် အချိန်ကုန်နေသည် ဟု ဖခင်က ထင်မှတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွင် တစ်လသင်ပြီးသောအခါ စာများ ရိုက်တတ်လာ၏။

ထိုအခါ ဟန်နီချီရိုက်သော စာများမှာ ...

"မဦးရယ်၊ ဘဝ ဘဝက ရေစက်တွေကြောင့် မောင်မောင်ရဲ့ ချစ်စိတ်မှာ မဦးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ပဲ စွဲလမ်းနေခဲ့တာ၊ မောင်မောင်နဲ့ မဦးစတွေ့ကတည်းကဆို ကိုးနှစ်နီးပါးတောင် ရှိပြီနော်၊ မောင်မောင်ရင်ထဲ

မှာ မဦးကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားထိုး ချစ်ကြည့်လို့ မရဘူးဆိုတာ မဦး နားလည်ထားသလားဟင် "

ဟန်နီချိုအတွက် အကောင်းဆုံးသော ကွန်ပျူတာ လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

မောင်မောင်ဆိုသော သူ၏ ရင်တွင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်များ သည် ဟန်နီချိုအတွက် ကွန်ပျူတာရိုက်နည်း လေ့ကျင့်ခြင်းကြောင့် မောင်မောင်၏ စကားလုံးများကို အလွတ်ရေရွတ်၍ မကြာခဏ ရိုက်နှိပ်လေ့ရှိသည် ။

ရွှေလျားသွားလာတတ်တဲ့ ခြေလှမ်းများ ဟာ မဦးကို တမ်းတစိတ် သတိရစိတ်နဲ့ ပဲ အနာဂတ်ကာလရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်း အလင်းရောင်ဆီကို တိုးခွေဝင်ရောက်နေခဲ့ရတာ မဦး သိလား၊ မောင်မောင် ခြေဖဝါးအောက်က ဖုန်မှုန့်လေးတွေကတော့ သိနေတယ်လေ၊ မဦးရယ် အိပ်ဖို့ မျက်ဝန်းတံခါးပိတ်တဲ့ အထိ မဦးကို မြင်ယောင်စိုးမိုးပြီး အိပ်ပျော်ခဲ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ အိပ်မက်ထဲကိုလည်း အနားမနေ ပိုင်စိုးနေခဲ့ပါလားဟင်။

အား သိပ်ကောင်းတဲ့ ဒိုင်ကလေးတွေပဲ၊ မဦးသာ ဒါကိုမြင်ရင် ကြွေသွားလိမ့်မယ်၊ အင်း ... မဦးမြင်အောင် ဒီစာအုပ်လေးကို ပြန်ထားပေးရမယ်၊ အဲဒီအစ်ကိုကြီး သနားပါတယ်၊ တော်တော်လေး ကြွေနေရှာတယ် ။

ရင်မှာ ရေရွတ်ရင်းက ရင်နွေးဦးအတွက် ထိုစာအုပ်ကလေးကို ပြန်ထားရန် အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားခဲ့ပြီး စာအုပ်ကလေးကိုယူ၍ မဦးအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည် မှာ လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင်။

သို့ရာတွင် ထိုစာအုပ်ကလေးကို မထားရက်ဘဲ ပြန်ပါလာခဲ့သည် မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင်။

"တီ ... တီ ... တီ"

"ဟင် ..."

ရုတ်တရက် လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် ဟန်နီချိုက ကွန်ပျူတာ ခလုတ်ကို သတိထားနှိပ်ကာ ဖျောက်ဖျက်ဖုံးကွယ်လိုက်၏။

အေးမွန်အောင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်။

"တီ ... တီ"

" လာပြီ ... လာပြီ"

ကပျာကယာ ပြေးထွက်လိုက်၏။ ဧည့်ခန်းဘေးတွင် ထားသော ကွန်ပျူတာခန်းထဲထိကိုပင် ဘဲလဲသံမြည်အောင် တပ်ဆင်ထားရသည် ။

မှန်လုံခန်းထဲ အနေများ သော ဟန်နီချိုသည် အိမ်ရှေ့လူခေါ်ဘဲလဲသံကို မကြားရဘဲ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

"ရှင်လာတာ စောသားပဲ"

"မစောပါဘူး၊ ရှင်က နောက်ကျနေတာမဟုတ်လား၊ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘဲနဲ့ များ "

"အင်း ... ရေချိုးပြီးပါပြီ၊ အဝတ်လဲရုံပဲ ခဏနော်"

"လဲပါ အေးဆေးပေါ့၊ ကျုပ် ကွန်ပျူတာ ခဏရိုက်နေလိုက်မယ်၊ ဆရာပေးထားတာတွေ ထည့်ဖို့ ကျန်နေသေးတယ်"

"အင်း ... မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲကြာမယ်"

"ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲရိုက်မှာ "

"လာ"

ဟန်နီချိုက ကွန်ပျူတာခန်းကို ဖွင့်ပေးထားခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲ
ဝင်သွား၏။

ကွန်ပျူတာ မဝယ်နိုင်သော အေးမွန်အောင်က ကွန်ပျူတာ လေ့ကျင့်
ခန်းများကို မလုပ်ရသေးဘူး ထင်ခဲ့သည် ။

သို့ရာတွင် အေးမွန်အောင်သည် ဟန်နီချို၏ ကုတ်နံပါတ် လျှို့ဝှက်
သင်္ကေတကို သိထားပြီး ဟန်နီချို၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ကာ နေ့
စဉ်ရိုက်နှိပ်ထားသော ရင်တွင်းစာများကို ခိုးဖတ်နေသည် မှာ နှစ်ရက်ပ
င်ရှိသွားလေပြီ။

သို့သော် မောင်မောင်ဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းမသိခဲ့ပေ။ မဦးကများ သူ့
ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာများကို ဟန်နီချိုအား အသိပေးတိုင်ပေးထားသ
လား။

ဒါမှ မဟုတ် ဟန်နီချိုကပဲ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လျှောက်ရေးနေသလား
ဟူသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေ၏။

"ဒီနေ့ အတန်းစောစောပြီးတယ်၊ မဦးတို့ အိမ်ကို သွားလည်မလား ဟန်နီ "

"အင်း ... မဦး ရှိပါ့မလား"

"မရှိလဲ နေပါစေလေ၊ တစ်နေရာရာကိုသွားပြီး မုန့်စားကြတာပေါ့၊ တော်ကြာ တို့ လျှောက်ထားတဲ့ ဌာနတစ်ခုခုမှာ အလုပ်ဝင်ရရင် ထွက်ရတာ လွယ်ပါ့မလား မသိဘူး"

အေးမွန်အောင် စကားကို ပြန်မချေပနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံကာ ရင်နွေးဦးအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

"အေးမွန်အောင်က ပျောက်ချက်သားကောင်းနေပါလား၊ ဟန်နီချိုကတော့ ခဏခဏ ရောက်ပါတယ်"

မမဦး၏ စကားကြောင့် အေးမွန်အောင် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ မနာလိုစိတ်ကလေး ဖြတ်သန်းသွား၏။

"ဟန်နီက ကျွန်မကိုမပြောပါလား"

"ဘာကို ပြောရမှာလဲ"

"မဦးဆီကို လာတာကိုလေ"

"မလိုအပ်ဘူး ထင်လို့ ပါ၊ အရေးလဲမကြီးဘူးလေ၊ ကျုပ်က အစ်မမရှိတော့ မဦးဆီကို မကြာခဏ ရောက်ရောက်နေတာပဲ။ ကျုပ်ဆီမှာ မဦးအိမ်ပဲ လည်စရာရှိတာ"

အေးမွန်အောင် ထပ်မပြောတော့၊ အမှန်တကယ်ပင် ဟန်နီချိုက အပေါင်းအသင်းနည်းပြီး တစ်ယောက်နှစ်ယောက်သာ ရှိတတ်၏။

ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကပဲ နည်းပါးသလား၊ ဟန်နီချိုကပဲ မတွယ်တာလို့ မသွားတာလားမသိ၊ အသွားအလာ သိပ်မရှိတတ်ပေ။

"အတော်ပဲ၊ မဦး မနက်ကပဲ ဈေးထဲက ကျောက်ပွင့်နဲ့ သင်္ဘောသီးခြစ်ပြီးသား ဝယ်လာတယ်၊ ပဲပင်ပေါက်နဲ့ ပဲပြားလဲ ရှိတယ်။ ခေါက်ဆွဲခြောက်နဲ့ အာလူးလဲ အဆင်သင့်ရှိတယ်လေ၊ တို့ တစ်တွေ လက်ဖက်သုပ်စားရအောင်"

"သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ ဟန်နီလဲ အဲဒီလိုသုပ်စားချင်နေတာ၊ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့ "

ဟန်နီချိုက တက်ကြွစွာပြောသော်လည်း အေးမွန်အောင်က ပြုံး၍ ငြိမ်နေသည် ။

မဦး၏ နှလုံးသားကို မည်ကဲ့သို့ နှိုက်ထုတ်ရမည်ကို စဉ်းစားလျက် ရှိနေသည် ။

သူလည်း ပဲ ဟန်နီချိုကဲ့သို့ မဦး၏ မြုပ်ကွယ်ထားသော အချစ်ဇာတ်လမ်းကို သိချင်နေ၏။

"အေးမွန်အောင်က အသုပ်မကြိုက်ဘူးလား"

"ဟင် ... ကြိုက်ပါတယ်"

"ငြိမ်နေလို့ "

"မဦးအကြောင်း စဉ်းစားနေတာ "

"အမယ်"

ရင်နွေးဦးက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက် ခွက်ဝင်သွားအောင်အထိ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည့်အပြုံးကို ဟန်နီချိုက ငေးကြည့်နေမိသည် ။

ဒီအပြုံးလေးကပဲ မောင်မောင်ဆိုတဲ့ လူကို ဖမ်းစားထားတာပဲ။

ရင်နွေးဦးက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက် ခွက်ဝင်သွားအောင်အထိ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည့်အပြုံးကို ဟန်နီချိုက ငေးကြည့်နေမိသည် ။

ဒီအပြုံးလေးကပဲ မောင်မောင်ဆိုတဲ့ လူကို ဖမ်းစားထားတာပဲ။

ဟူ၍ ရင်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ထို့အတူ အေးမွန်အောင်လည်း ငေးကြည့်ရင်း နှုတ်ဖျားမှ ဖွင့်ဟ၍ ပြောလိုက်မိသည် ။

"တကယ်ပါ၊ မဦးဟာ ပညာရော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရော ရုပ်ရည်ရော၊ အားလုံး အထက်အမြင့်ဆုံးမှာ အမှတ်ပြည့်ရှိပြီး ဟာကွက်ကလေးတစ်ခုတည်း ကျန်ရစ်နေသေးတာ ဘာလို့ လဲဟင်"

"ဘာ ဟာကွက်လဲ"

မျက်လုံးလေးဝေ့ကာ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မဦးက မေးလိုက်သလို ဟန်နီချိုကလည်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွား၏။

အေးမွန်အောင်၏ အမေးစကားကို နှစ်ယောက်စလုံး နားမလည်ကြပေ။

"အချစ် ... အချစ်မရှိဘဲနေတာ လိုအပ်ချက်ပဲ"

ရုတ်တရက် တွေဝေသွားသော မဦးမျက်နှာကို နှစ်ယောက်စလုံး မိမိ

ရရ ဖမ်းမိလိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် အပြုံးတစ်ခု ဖန်တီးရင်း ...

"လွတ်လပ်တာပေါ့"

ပေါ့ပေါ့လေးဖြေလိုက်တာကို အေးမွန်အောင်က မကျေမနပ်နှင့် ထပ်ကွန့်လိုက်သည်။ ။

"လူသားမှန်လျှင် ရုပ်ဆိုးဆိုး ရုပ်လှလှ အသည်းနှလုံးနဲ့ ခံစားချက်ရှိကြတာပဲ၊ အချစ်နဲ့ မကင်းကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ၊ မဦးမလျှို့နဲ့"

"ရတာမလို၊ လိုတာမရလို့ ပေါ့ကွယ်"

အေးမွန်အောင် ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် အသည်းအသန် မေးနေရတာလဲ။ ဟန်နီချို နားမလည်သလိုဖြစ်ပြီး မလုံမလဲနှင့် မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။ ။ ကြက်သွန်ခွာရင်းက အမှတ်မထင် အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထွက်ခွာသွားသော မောင်မောင်ဆိုသူ၏ နောက်ကျောကို လှမ်း၍ တွေ့နေရသလို မြင်ယောင်သွားမိသည်။ ။

ဟန်နီချို ငေးကြည့်သလိုဘဲ မဦးကလည်း လမ်းမဘက်ကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ...

"အေးမွန်အောင်ရယ်၊ အခုမှ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ မေးရတာလဲ၊ မဦးမှာ အခုလောလောဆယ် အချစ်မရှိဘူး၊ အရင်က ရှိခဲ့ဖူးတာလဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ"

"ဟာ ... မဦးနဲ့ ဝေးကွာပြီး ကျောခိုင်းနေနိုင်တဲ့ ချစ်သူရှိသလား၊ သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲနော်၊ မဦးက စခွဲတာလား၊ သူက ခွဲတာလား"

အားမနာတမ်း စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးလိုက်သောကြောင့် မဦးကို
ဟန်နီချို အားနာသွားသည်။ ။

"ဟာ ... ရှင်ကလဲ စပ်စုလိုက်တာ"

"ရှင် သိထားလို့ လား"

ရုတ်တရက်အမေးကြောင့် ဟန်နီချို ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

နောက်မှ ရယ်သွမ်း၍ ...

"မဦးက စနစ်ကျတယ်၊ စည်းရှိတယ်၊ ဘဝကို မျှော်မှန်းချက်ထားတယ်၊ မဦးရဲ့ ချစ်သူက ပေါ့ဆလို့ မဦး ခါချလိုက်တာပဲ နေရမယ်၊ နော် မဦး"

မောင်မောင့်ခိုင်ယာရီထဲမှ မဦး၏ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်မှုကြောင့် ဝေးကွာရပုံကို သံယောင်လိုက်ပြီး ဟန်နီချိုက ပြောချလိုက်သောအခါ မဦးပင် အံ့အားသင့်သွား၏။

"မင်း ဘယ်လိုသိလဲ ဟန်နီ"

"မှန်းကြည့်တာလေ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို ပေါ့ဆဆနေတတ်တဲ့ လူရဲ့ လက်ထဲ ပုံပေးလိုက်ရင် ကိုယ်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ ပဲ၊ အဲဒါကို မင်းတို့ နှစ်ယောက်လဲ မှတ်ထားကြ၊ ဘဝကို အလေးအနက်မထားဘဲ ပျော်ပျော်နေ၊ အပူအပင်မရှိ၊ ရည်မှန်းချက်မရှိတဲ့ လူကို ဘယ်တော့မှ မရွေးချယ်နဲ့ "

ထုံးစံအတိုင်း သူ့နှလုံးသားဘက် လှည့်လာသော မြားဦးကို သင်ခန်းစာလုပ်ကာ ဩဝါဒခြွေ လိုက်လေပြီ။

ဟန်နီချို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ...။

မျက်ရည်များ ဖြင့် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော မောင်မောင်၏ ကျောပြင်ကိုသာ မြင်ယောင်နေဆဲ ရင်နာကာ သနားနေဆဲ ...။

"ရှင် ဘာတွေသိထားသလဲ ဟန်နီချို"

"ဟင် ... ဘာလို့လဲ"

မသိဟန်ဆောင်ကာ မင်သေသေနဲ့ မေးခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်သောကြောင့် အေးမွန်အောင်၏ ရင်ထဲမှာ ယားကျိ ကျိဖြစ်လာကာ ကွန်ပျူတာထဲမှ စာသားအချို့နှင့် မောင်မောင်နှင့် မဦးတို့ အကြောင်းကို ပြောပြချင်သည်။

မိမိအား လျှို့ဝှက်၍ မရကြောင်း ဖွင့်ဟချင်၏။

သို့သော် သူတစ်ပါးလျှို့ဝှက်ထားသည့် လျှို့ဝှက်နံပါတ်နှင့် လျှို့ဝှက်စာများကို ခိုးကြည့်သူအနေဖြင့် အောက်တန်းကျသူအဖြစ် မခံနိုင်။

ပြီးတော့ ထပ်မံ၍ လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိလိုသေးသည်။

"မသိဘူးလေ၊ ရှင်က မဦးရဲ့ ချစ်သူဟာ ပေါ့ဆတဲ့ ချစ်သူလို့ အတပ်ပြောနေလို့ပဲ"

"မှန်းခြေနဲ့ ပြောတာလေ၊ ရှင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ မဦးလောက်စည်းစနစ်ကြီးတာ မဦးပဲရှိတာပဲ၊ သူ့စည်းကမ်းကို ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်တောင် မလိုက်နိုင်လို့ ခဏခဏ အဆူခံရတာ တော်ရုံဆိုရင် ဘယ်လိုက်နိုင်မှာလဲ"

"အင်း ... အဲဒါလဲ ဟုတ်တာပဲနော်"

အေးမွန်အောင်က မကျေမနပ်နှင့် ဝါးချ လိုက်လေသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ တော့ မချိပြီးပြီးလိုက်ရင်းက ...

ပြီးထားပေါ့၊ ဟန်နီချိုရေ၊ ယုံလိုက်တော့မယ်နော်၊ ရှင်က ပျော့ပျော့နဲ့ နံမယ့် ကြောင်ချေးမျိုးပဲ၊ အနေအေးသလိုလိုနဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ နှလုံးသား လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိအောင်ကြိုးစားတယ်၊ ကျုပ်က ရှင့်ထက် ပိုထက်တယ်၊ သွက်တယ်ဆိုတာကို ရှင် တစ်နေ့ နားလည်မှာ ပါနော်။

ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။ ဟန်နီချို၏ အမူအရာမှာ အေးစက်၍ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်းသိမ်းကာ နှုတ်လုံသော တပည့်ကောင်း ပီသပြနေသဖြင့် ပို၍ အသည်းယားမိသည်။ ။

"ကဲ ... အလုပ်ခေါ်တဲ့ ဆီတွေကို လျှောက်လေ့လာထားတာ ခုထိ ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိသေးပါလား"

"ကျုပ်ကို ဗေဒင်ဟောတော့ ဒီလပိုင်းမှာ အလုပ်ရဖို့ ရှိတယ်ပြောတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ တွက်မထားပါလား"

"ရှင်က ဗေဒင်မေးဖူးလို့ လား"

"မမေးဖူးပါဘူး"

ဖခင် အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာရသော ဟန်နီချို အဖို့ မူ၊ ဗေဒင်တို့၊ နတ်တို့၊ လက္ခဏာတို့ ဆိုတာကို မကြားဖူး မကြုံဖူးခဲ့။

"ကျုပ်တို့ ဆရာကြီး ရှိတယ်၊ အားရင် ရှင့်ကို ခေါ်သွားဦးမယ်၊ သိပ်မှန်တာပဲ"

"အဲဒီလိုမှန်တော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"ရှင်က ခွစကားကို မပြောနဲ့ ၊ အန္တရာယ်ရှိရင် ကြိုပြီး ရှောင်လို့ ရတယ်၊ ယတြာချေလို့ ရတယ်"

"ကျုပ်တော့ ဗေဒင်တွေ လက္ခဏာတွေ အကြားအမြင်တွေကို သတင်းစာထဲ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ကြော်ငြာတာတွေ တွေ့ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ အက်ဆီးဒင့်တွေလဲ တွေ့တာနဲ့ ရှင်ပြောသလို ကြိုတင် ယတြာချေလို့ ရရင် အက်ဆီးဒင့်သမားတွေ ရှိပါတော့မလား"

"အဲ ... အဲဒါ သူတို့ က သတိမထားမိလို့ နေမှာ ပေါ့၊ ကျုပ်တို့ အစ်မဆိုရင် ရေလမ်းမသွားရလို့ ပြောထားတာ၊ ဆရာကြီး စကားနားထောင်လိုက်လို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မော်တင်အပျော်ခရီးကို မလိုက်သွားတာ၊ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်၊ ဟိုမှာ စက်ပျက်လို့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ပတ်ကျော်ကျော် ကြာသွားတယ်၊ ဒုက္ခရောက်ကြတာ"

"နေပူတယ်ကွာ၊ အအေးဝင်သောက်ရအောင်"

ဟန်နီချိုက စကားဖြတ်ပြောလိုက်၍ အေးမွန်အောင် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ ။

အခုတလော ဟန်နီချိုက ငေးငိုငို အေးစက်စက်နှင့် တစ်စုံတစ်ခု တွေးတောနေသလိုပင် တစ်ခါတလေလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်အား ရှာဖွေနေသလိုလိုနှင့် ဆယ်တန်းစာကျက်နေစဉ်ကနှင့် မတူတော့။

"ကျုပ်ရဲ့ ရှေ့ဖြစ်ကို ဘယ်သူပြောနိုင်လဲ"

"ပြောနိုင်တာရှိတာပေါ့၊ ပြစမ်း၊ ရှင့်လက္ခဏာ၊ ရှင့်ကို ကျုပ်နှစ်နှစ်စာဟောမယ်၊ ရှင်နဲ့ ကျုပ် ဒီနှစ်နှစ်အတွင်းမှာ အဆက်အသွယ် မပြတ်သေးပါဘူး"

"အလဲ့၊ စာနဲ့ ရေးမှတ်ထားမယ်"

"စိန်လိုက်၊ မှန်ရင် ကျုပ်ကို ဘာပေးမှာလဲ"

"နောက်ဆုံးပေါ် ဒီဇိုင်းနဲ့ ရှင့်စိတ်ကြိုက်ဝတ်စုံတစ်စုံ ဝယ်"

"ဟုတ်ပြီနော်၊ လုပ်ထား"

နှစ်ဦးသား ပြုံးစိမ်းနှင့် သဘောကျသွားပြီး ဟန်နီချို၏ လက္ခဏာကို စတင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

"ကဲ ... ဘာတွေလဲပြော"

"ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကသိပ်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မဟုတ်ပေမဲ့ ကျုပ်ဆရာကြီးက ပြထားတာရှိတယ်၊ ရှင့်ဆီမှာ ရှိမရှိ စစ်ဆေးနေတာ"

အေးမွန်အောင်က ဟန်နီချို၏ လက်ဖဝါးကိုဖြန့်ကြည့်၊ ထောင်ကြည့်၊ မှောက်ကြည့်နှင့် အအေးဆိုင်ထဲမှာ လူအချို့က သူတို့ နှစ်ဦးကို ပြုံးစိတ်ကြည့်နေသည် ကိုပင် သတိမထားမိလိုက်ပေ။

"ရှင့်လက္ခဏာကို ကျုပ်မကြိုက်ဘူး၊ ကျုပ်ဆရာကြီးဆီ ခေါ်သွားမယ်"

"ဘာလို့လဲ"

"ဒီတစ်နှစ်နှစ်နှစ်မှာ ရှင် ချစ်သူရမယ်၊ အချစ်ရေး သောကပွေသလို အိမ်ထောင်ပြုရင်လဲ မကောင်းဘူး၊ သေချာအောင် ကျုပ်ဆရာကြီးဆီ ခေါ်သွားမယ်"

"ဟင် ... တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်း၊ ဟာ ... ခုမှ ကျုပ်အသက်က ၁၆ နှစ်ပြည့်ရုံရှိသေး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကလေးပဲထင်တယ်၊ ဘယ် ... ဘယ်လို"

ဟန်နီချို၏ စကား ရပ်တန့်သွားကာ ဆိုင်ပေါက်မှ ဝင်လာသူကြောင့်

ကုန္ဒပျက်လောက်အောင် မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ငေးကြည့်နေသဖြင့် အေးမွန်အောင်ကပါ လှမ်းကြည့်သည်။ ။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် မှုန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာထားနှင့် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသူတစ်ဦးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေသောကြောင့်ပင်။

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လိုက်ကြည့်နေတာကြောင့် သိချင်စိတ်က ထိန်းမရတော့ဘဲ။

"ဘယ်သူလဲဟင်"

မကြား။ ငေးနေဆဲ။ အတွေးတွေနဲ့ လွင့်နေဆဲ ဟန်နီချိုရဲ့ စိတ်တွေကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ ။ မျက်လုံးများကိုလည်း ဆက်ကြည့်ခွင့်ပေးထားလိုက်၏။

ကြည့်နေစမ်း။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကြည့်နေမလဲ။ ကြည့် ... ကြည့် အဲဒီလောက် သိက္ခာမဲ့စွာ မကြည့်ဖူးပါဘူး။

တို့ လဲ ကြည့်ထားမယ်။ အဲဒီလူကိုကြည့်ထားလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ မှတ်ထားလိုက်မယ်။

တို့ ဗေဒင်ဟောလိုက်တာ မှန်သွားပြီ။ မကြာခင် တို့ နိုင်တော့မယ်။

ဝတ်စုံတစ်စုံ ရတော့မယ်။

အဲဒီလူဟာ ဟန်နီချိုချစ်ရမယ့် ချစ်သူပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်သူလဲ၊ တို့ ပတ်ဝန်းကျင် ရပ်ကွက်ထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို တို့ သိစရာမလိုဘူးလေ၊ သိရမှာ က ဟန်နီချိုပဲ။

"ဟင် ... ရှင်ဟာ တကယ့်အရူးပဲ၊ ဒါဟာ ရူးသွပ်တဲ့ စွဲလမ်းမှုပဲ"

"မစွဲလမ်းပါဘူး၊ ကျုပ် သူ့ကို ဘာလို့ ဒီလောက်မှတ်မိနေရတာလဲ မသိဘူး၊ တစ်ခါတည်းမြင်တာနဲ့ မှတ်မိနေတယ်"

"ရှင် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလို့ ပေါ့"

အေးမွန်အောင် စကားကိုလျှောချလိုက်သည်။ ။

ဝင်တိုက်မလို ဖြစ်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့တာ မှတ်မိနေတယ်ဟူသော စကားကို သိပ်လက်မခံချင်။

မခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်နောက်မှာ ဖုံးကွယ်မှုတစ်ခုခု ရှိနေတာကို အလိုလိုသိနေ၏။

သို့သော် သူတစ်ပါး ဖုံးကွယ်ထားတာကို အတင်းဇွတ်မေးရလောက်အောင်လည်း သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ က ငယ်ပေါင်းတွေမဟုတ်။ စာအတူတူသင်ရင်း ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သွားရာမှ အတွဲဖြစ်နေရသူချင်းပါပဲ။

အစကတော့ စာမှာ ရော ကွန်ပျူတာမှာ ပါ သူရောကိုယ်ရော အပြိုင်အဆိုင်။ အခုတော့ တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်သွားလေပြီ။ ဟန်နီချိုဘက်မှ အပြိုင်မရှိတော့။

ယိုင်နဲ့ နေသော လှုပ်ခတ်နေသော စိတ်အစဉ်တို့ က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေသည် ။ နှလုံးသားလေးကလည်း မငြိမ်သက်တော့။ မျက်လုံးများကလည်း ဂနာမငြိမ်။

"လာကွာ၊ အဲဒီလူကြီးနောက်ကို လိုက်သွားရအောင်ကွာ"

သူငယ်ချင်းများ နဲ့ စကားပြောပြီး ထပြန်သွားတဲ့ ထိုသူနောက်ကို လိုက်ဖို့ ပြင်နေတဲ့ ဟန်နီချို၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ရင်းက ...

"ရှင် ... ဘာဖြစ်နေလဲ"

"ကျုပ် သိချင်လို့ ပါ"

"ရှင်ဦးနှောက်တွေ မှ ဝါတက်နေပြီပဲ၊ သူဝတ်ထားတဲ့ ယူနီဖောင်းကိုကြည့်စမ်း၊ ဒီအနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုခု၊ ရုံးတစ်ခုခုမှာ လုပ်တာပဲပေါ့"

"ဪ ... ဟုတ်သားပဲ"

သတိပေးလိုက်မှ ရုတ်ပျက်ဆင်းပျက် အခြေအနေမှ လွတ်မြောက်သွားသည်။ ။

"ရှင်နဲ့ ကျုပ် မလောင်းချင်တော့ဘူး"

"ဟင် ... ဘာလို့လဲ"

"ကျုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာ သိလို့ပဲ"

"ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ သူနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ကျုပ် ရုတ်တရက် စပ်စုချင်တာ၊ သူချစ်နေတာက တစ်ယောက်ပဲ"

မဆီမဆိုင် မဦးကို ပြေးမြင်လိုက်၏။

မဦးလား ...။

ရင်ထဲကအမေးကို ရင်ထဲမှာ ပဲ ထားလိုက်မိသည်။ ။ ဟန်နီချိုက ထိုသူထွက်သွားတာကိုပင် စိတ်ငြိမ်သက်မှုမရသေးဟန်ဖြင့် လည်တဆန့် ဆန့်နှင့် ...။

"ကဲ ... ကျုပ်တို့ ပြန်သင့်ပြီ၊ ဒီနေ့တော့ ဒီပွဲကို ရှင်ပဲရှင်းတော့၊ အစကတော့ ကျုပ်အလှည့်ပဲ"

"အင်းလေ၊ ရှင့်အလှည့်ပဲ ရှင်ပဲရှင်းပါ"

"ရှင် ရှာဖွေနေတဲ့ လူကို တွေ့သွားလို့ ရှင်းပါလို့ ပြောနေတာ ရှင် စိတ်ချမ်းသာနေတယ် မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တောင်းဆိုနေမှ တော့ ကျုပ်က တွယ်ကပ်ရာရောက်မှာ ပေါ့၊ ကျုပ်ပဲရှင်းပါ့မယ်"

"ဒီလို လုပ်စမ်းပါ"

အေးမွန်အောင် ပြုံးလိုက်သည် ။

ဟန်နီချိုရင်ထဲမှာ မြှုပ်ကွက်ကလေးနှင့် ကွန်ပျူတာထဲမှ စာလုံးများ ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးများကို သိသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ဟန်နီချိုလည်း ပြုံးလိုက်သည် ။

စိုးမိုးနေသော ဒိုင်ယာရီထဲမှ စကားလုံးများ ၏ ပိုင်ရှင်ကို တွေ့သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ဟန်နီချိုလည်း ပြုံးလိုက်သည် ။

"ရှင်နဲ့ ပြိုင်ရမှာ သိပ်စိတ်မထက်သန်တော့ဘူး သိလား"

"ဘာလို့ လဲ"

ဟန်နီချိုက အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်သည် ။

တကယ်တော့ အေးမွန်အောင်၏ အနိုင်မခံသော၊ ယှဉ်ပြိုင်ရန်သာ စိတ်ထက်သန်သော၊ ကိုယ့်ထက်သာမှာ ကို မနာလိုသော စိတ်ဓာတ်ကို ဟ

နီနီချို သိပြီးဖြစ်သည် မို့ အံ့အားသင့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ပြိုင်တယ်ဆိုတာ ရည်မှန်းချက်တူမှ လေ၊ အစကတော့ ရှင်ရော၊ ကျုပ်ရော ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးများများ နဲ့ ပါနိုင်ဖို့ ပြိုင်ကြတာ၊ နောက် ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ ပြိုင်ကြတယ်"

"အင်းလေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"အခု ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ပြိုင်သလိုဖြစ်နေပြီပေါ့"

"ဘာဆိုလို့လဲ"

"ရှင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ လိုင်းကွဲသွားပြီလေ"

"မကွဲပါဘူး၊ ကျုပ် ကွန်ပျူတာတက်နေတာပဲ၊ ရှင်နဲ့ ပြိုင်နေတာပဲ၊ စာလုံးရေကို အများ ဆုံး၊ အမှန်ဆုံးရိုက်တာ ပြိုင်ကြသေးတာပဲ"

"ရှင်မှာ ဦးတည်ချက် တစ်ခုမကတော့ဘူး၊ ရှင် လူကြီးလုပ်ချင်နေပြီ"

"ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရှုပ်နေတာပဲ၊ ကျုပ် အလုပ်ရရင်တော့ လူကြီးလုပ်လို့ ရပြီပေါ့၊ ရှင်လဲ လူကြီးလုပ်လို့ ရပြီပဲ"

" မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်တစ်ကိုယ်တည်း နေချင်သေးတယ်၊ နှလုံးသားကို အကျဉ်းမချချင်သေးဘူး"

"အလဲ့ တယ်ဆိုတဲ့ စာပဲ၊ ဘယ်သူက အကျဉ်းချထားချင်မှာလဲ၊ ကျုပ်လဲ ..."

"ရှင်နှလုံးသားက ဟိုလူ့အကျဉ်းထောင်မှာ အကျဉ်းသားအဖြစ်နဲ့ နေချင်တယ်လို့ ပြောနေတာကို ကျုပ်ကြားတယ်"

"ဘုရားရေ"

အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသဖြင့် လမ်းမှ လူများက သမင်လည်ပြ

နံကြည့်၍ ပြန်ထိန်းကာ ရယ်လိုက်ရင်း ...

"ကျုပ်က သူများ အတွက် အောင်သွယ်ပေးမလို့ "

"ကြည့်လုပ်၊ အောင်သွယ်နဲ့ ညားတယ်ဆိုတာကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အကောင်းဆုံးကတော့ မပတ်သက်တာပဲ ကောင်းတယ်။ ရှင့်အသက်က ခုမှ ဆယ့်ခုနစ်ပဲရှိသေးတာပဲ၊ ကလေးလိုနေစမ်းပါ။ နှစ်ဆယ်ကျော်မှ စဉ်းစားစမ်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့မမ၊ ညီမလေး ဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ ဟင်း ... တစ်မူးသာသွားပြန်ပြီ"

ပါးစပ်က နောက်ပြောင်လိုက်ပေမယ့် စိတ်ကတော့ သူ့ဆီပဲ ပါသွားလေပြီ။ ဪ ... မောင်မောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးရယ်။

တစ်ရက်လည်း မဟုတ်၊ တစ်လလည်း မဟုတ်၊ တစ်နှစ်တည်းလည်း မဟုတ်တဲ့ နှစ်ရှည်လများ သံယောဇဉ်နဲ့ ရင်ထဲမှာ အမြဲတွယ်တာ ရစ်နှောင်နေမိတဲ့ မဦးကို ချစ်မိတာ အပြစ်လားဗျာ။ နာရီတွေနှောင်း၊ ရက်တွေဟောင်း၊ နှစ်တွေပြောင်းပေမဲ့လည်း မောင့်ရင်ထဲက အချစ်ဟာ အမြဲခိုင်မာပြီး မပြောင်းလဲဘဲ နေချင်တယ်၊ မမကမချစ်လည်း မောင်ကပဲ ထာဝရချစ်နေရရင် ကျေနပ်ပါပြီဗျာ။

အတွေးအာရုံထဲမှာ အလွတ်ရကာ နှောင့်ယှက်နေသော သူ့ရဲ့ စာစုများက နေရာတကာ လွှမ်းမိုးဆဲ။ ဒုက္ခပါပဲ။ အေးမွန်အောင်ပြောတာ မှန်နေပြီလား။

သူ့ကို ငါ သံယောဇဉ်တွယ်မိနေပြီလား ...။

ထိုအတွေးများ ဖြင့် ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်နှင့် ငိုချင်သလိုလို ရယ်ချင်သလိုလိုနှင့် ရင်တုန်မောဟိုက်ကာ ထူးခြားသော ခံစားမှုမျိုးကို သတိ

ထားမိလာ၏။

"ဒါဟာ အချစ်လား၊ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ သူဟာ မဦးရဲ့ ချစ်သူပဲ၊ ငါ ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားရမှာ လဲ၊ သူချစ်တာ မဦးကိုပဲလေ"

ပူလောင်၍ တရှိန်ရှိန်တောက်လောင်လျက်ရှိနေသော မီးကို လက်နှင့် အသာစမ်း၍ တို့ ကြည့်ချင်နေသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် သတိမထားမိလိုက်ပေ။

သို့ရာတွင် အေးမွန်အောင်ကတော့ တစ်ထစ်ချယုံကြည်ကာ ရိပ်မိနေသည် မှာ ...။

"ရဲ့ ငှာ ချစ်သူ မကြာခင်ရှိလာတော့မယ်၊ ရှင့်နှလုံးသားလေး လှုပ်ရှားနေတာကို ကျုပ်မြင်ရတယ်"

"အဲဒီလောက် မပိုနဲ့ "

"ရှင့်မျက်ဝန်းတွေရဲ့ လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် အတပ်ပြောရတာ ပါ၊ ကျုပ် ဒီပွဲကို ဆက်လောင်းချင်တော့ပါဘူး"

"ပွဲမစခင်က အရှုံးပေးတာလား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာ သိနေလို့ ကျုပ် စိတ်မဝင်စားတော့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကို သတိပေးလိုက်ပါတယ်၊ ရှင့်ချစ်သူဟာ အဲဒီလူ မဖြစ်ပါစေနဲ့ "

"မဖြစ်ပါဘူး၊ သူက ကျုပ်ကို ချစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်က ဘာလို့ ချစ်ရမှာ လဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောတာလဲ"

ရှင်ထဲမှာ မခံချင်ဖြစ်ကာ သူ့အတွက် နာသွားသလိုလို။

"အဲဒီလူဟာ ခေါင်းမာမယ့်ရဲဒပ်၊ ပေကတ်ကတ် ညစ်ကျယ်ကျယ်နဲ့

တစ်ခုခုကို စွဲမိရင် တော်ရုံချွတ်မရတဲ့ လူပဲ"

"အင်း: ..."

အေးမွန်အောင် ပြောသလိုပင် အစွဲအလမ်းကြီးတတ်သော သူ့စိတ် ပေကတ်ကတ် ညစ်ကျယ်ကျယ် အမူအရာရှိသော သူ့ဟန်ပန်ကို သတိထားနေမိလျက်က ဘာလို့ များ မျက်ဝန်းထဲနဲ့ အတွေးအာရုံထဲမှာ စိုးမိုးနေရတာလဲ။

"ဟန်နီ သမီးလေး နေကောင်းလား"

"ကောင်းပါတယ်၊ ဖေကြီးကလဲ မီးက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ"

"ငြိမ်နေလားလို့ ပါ"

"မကောင်းဘူးလား"

"မကောင်းဘူး၊ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ရေပြင်က အန္တရာယ်များ တယ်တဲ့ "

"ဖေကြီးက မီးကို အန္တရာယ်ပြုတော့မယ်လို့ ပြောတာလား"

"နိုးနိုး ... နိုးနိုး၊ ဟန်နီရဲ့ စိတ်တွေ ငြိမ်သက်နေရင် ကောင်းတယ်၊ လူကငြိမ်ပြီး စိတ်ကရှုပ်ထွေးနေမှာ စိုးလို့ ပါကွယ်၊ ထ ... ဖေကြီးနဲ့ ဂေါက်ကွင်းမလိုက်တာ ကြာပြီ၊ ဟန်နီမပါတော့ ဖေကြီး လက်ရည်ကျသွားပြီ၊ မနိုင်တော့ဘူး"

"မဖြစ်ဘူးလေ၊ မီး ညနေမှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်းရှိတာ ဖေကြီး မေ့နေပြီလား"

"အို ... ဟုတ်သားပဲ၊ စာမေးပွဲအောင်ပြီးကတည်းက ကွန်ပျူတာသင်

တန်းနဲ့ အလုပ်ကျူရှင်တွေနဲ့ ဟန်နီလေး အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ။ ဘာလို့ အဲဒီလောက် အပင်ပန်းခံနေတာလဲကွယ်၊ ဖေကြီးက ကိုယ့်သမီးလေးတစ်ယောက်ကို မပူမပင် မကြောင့်မကြဲ ထားနိုင်တာပဲ။ အလုပ်မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ "

"ဟော ... ဖေကြီးက တစ်ယောက်တည်း လုပ်ကျွေးနိုင်တယ်၊ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ဆိုရင် မကျွေးနိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

"ကျွေးနိုင်တယ်၊ ဖေကြီး လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တယ်ဆိုရင် ဟန်နီနဲ့ ပတ်သက်တာတွေအားလုံး ကျွေးထားရမယ်လေ၊ ဘာလဲ အလုပ်မရှိတဲ့ ဆိုးတေတစ်ကောင်ကောင်ကို တွေ့ထားလို့ လား"

သားအဖနှစ်ယောက်တည်းမို့ ဟန်နီချိုက သူငယ်ချင်းလိုပင် နောက်ပြောင်ပြောဆို တတ်သည် မို့ ဟန်နီချိုက ပခုံးတွန့်ကာ ဖခင်၏ ကျောကုန်းကို ပျောထုရင်း ...

"အဲဒီလောက်တောင် အထင်သေးနေလား"

"ဟန်နီကို ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျက်ကန်းတဲ့ အချစ်တစ္ဆေကို မယုံဘူးလေ"

"မယုံရင် ဟန်နီကို လိုက်ပို့၊ လိုက်ကြိုတော့လေ၊ သူများ ဘတ်(စ်)နဲ့ သွားနေရတာ သိပ်ပင်ပန်းတယ်"

ဟန်နီချိုက တမင်ချဲ့နဲ့လိုက်၏။

"ပင်ပန်းရင် မတက်နဲ့ တော့ပေါ့ သမီးရယ်"

"ပျင်းလို့ ပါ ဖေကြီးရယ်"

"အဲဒါဆို ဖေကြီး ရုံးဆင်းချိန်နဲ့ ညှိ၊ ပြီးတော့ ဖေကြီး ဂျေ့ဖ်ရိုက်ပြီးချိ

နံနဲ့ ညှိ လိုက်လေ၊ ဥပမာ ငါးနာရီကနေ ခုနစ်နာရီလို သင်တန်းမျိုးမရှိဘူးလား"

"မရှိသေးဘူး"

တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေးအဖြေပေးပြီး ဖခင်က မိမိအတွက် စဉ်းစားသည်ကို ကျေနပ်သွားပြီး ...

"ကဲပါ ဖေကြီးရယ်၊ မီး အဆင်ပြေသလို ဖြေရှင်းပါ့မယ်၊ ပင်ပန်းရင်စနေ၊ တနင်္ဂနွေပြောင်းလိုက်မယ်လေ၊ ဖေကြီး လိုက်ပို့လို့ ရတဲ့ အချိန်ကိုပေါ့"

"အိုကေ ... အိုကေ၊ ဟန်နီ အဆင်ပြေအောင်လုပ်၊ ဖေကြီး ညှိပေးပါ့မယ်"

မိခင်ဆုံးပါးသွားသည့် သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက သမီးတစ်ယောက်နှင့် ဖြစ်သလို ဘဝကိုရင်ဆိုင်ပြီး သမီးအတွက် အမေသစ်မရှာတော့ဘဲ ဂျေဖ်ကိုသာ စွဲမြဲပြီး အစားထိုးခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ဖခင်ကို အလွန်သနားမိသလို နားလည်မိသည်။ ။

ဖခင်စိတ်ချမ်းသာမယ့် အလုပ်ကိုသာ ရွေးချယ်၍ လုပ်ကိုင်တတ်သည့် ဖခင်ကလည်း သမီးကို အစစအရာရာ ငဲ့ညှာလွန်းသည်။ ။

သားအဖနှစ်ယောက်တည်းနှင့် အစစပြည့်စုံလုံလောက်နေပြီမို့ ဟန်နီချိုအတွက် မတောင့်မတ မပူမပင်နှင့် ပြီးပြည့်စုံသောဘဝလေးတွင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လျက် ...။

သို့ရာတွင် အခုတလော ရင်ထဲမှာ ဟာလျက် မပြည့်စုံမှုကို ခံစားနေရသည် မှာ ဖခင်အပြစ်မဟုတ်ဘဲ မိမိအပြစ်သာ ဖြစ်နေ၏။

ဘာတွေလိုအပ်နေသလဲ ...။

"ကဲ ... ဟန်နီ၊ ဒီနေ့ရော့ရှိသေးလား"

"မရှိဘူး ဖေကြီး၊ မရှိအောင် ခွင့်ယူထားတာ တစ်ပတ်ရှိနေပြီ၊ မီး အလုပ်တစ်ခုဖြေမလို့ စာကျက်နေတာပါ။ ကွန်ပျူတာလဲ ပြန်လေ့ကျင့်နေတာလေ၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဝင်ရင် လွယ်တယ်ဆိုလို့ မီးနဲ့ အေးမွန်အောင် ကွန်ပျူတာနဲ့ ဝင်မလို့ "

"ဖေကြီးတို့ ရုံးမှာ ကွန်ပျူတာရိုက်တတ်ရင် ပိုပင်ပန်းတယ်ကွယ်"

ဖခင်က ဂျေဖ်ရိုက်ရန် ဘောင်းဘီရှည်ကိုဝတ်ပြီး ပုဆိုးကို ခြေနှင့်ခတ်ကာ အဝတ်လျှော်စက်ထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။

ဖခင်က သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်အတွက် ဘာမှ ဝန်မပိုစေရန် အားလုံး စက်များ နှင့် လုပ်နိုင်သမျှ လုပ်သွား ဇင်။ ထမင်းချိုင့်ကို ဆွေမျိုးအိမ်တစ်အိမ်မှ မှာ စားသည် ။ အဝတ်လျှော်စက်ကို သုံးရက်တစ်ခါလျှော်ပြီး ချိတ်မှာ ချိတ်ပြီး ကောက်ဝတ်လိုက်၏။

မီးပူတိုက်စရာမလိုအောင် တီရှပ်များ ၊ စပို့ရှပ်များ အဝတ်များ ပြီးကြေတတ်သည့် အစများကိုတော့ မီးပူတိုက်ရန် ဒိုဘီအပ်လိုက်သည် ။

ဟန်နီချို ဘာမှ မလုပ်တတ်ပေ။ လုပ်တတ်အောင်လည်း မစဉ်းစားမိ ။ အိမ်မှာ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးမရှိလောက်အောင် တာဝန်က ကင်းလျက် ရှိသည် ။

"ကဲ ... ဒါဖြင့် ဖေကြီး သွားတော့မယ်၊ ဟန်နီက စာကျက်နေနော်၊ အပြန် ဘာမှနဲ့ဝယ်လာရမလဲ"

"ဖေကြီး ဘီယာမော့ရင်း ကြက်ကင်ပဲဝယ်လာတော့ ..."

"အိုကေ၊ ဆာတေးဝယ်လာမယ်၊ နေကြာစေ့ရော ရှိသေးလား"

"ရှိပါသေးတယ်၊ မဦးက သိပ်မစားနဲ့ ၊ သွေးအားနည်းမယ်ပြောလို့ သိပ်မစားရဲဘူး"

"ဟာ ... ဟန်နီက မဦးစကားကို သိပ်နားထောင်ပါလား၊ ဖေကြီးက တောင် မဦးစကားကို နားထောင်ချင် လာပြီ"

"ကောင်းတာပေါ့၊ မဦးကို မီးက မေမေလေးတော်ချင်နေတာ၊ ဖေကြီးက အိုနေလို့ "

"ယောက်ျားပွင်း၊ မိန်းမ ပုခက်တွင်းတဲ့ လေ"

"ဟော ... ဖေကြီး ပါးစပ်က လျှောက်ပြောနေ၊ မဦးကိုတွေ့ရင်တော့ သမီးလို့ ခေါ်မှ တော့ ဘယ်မှာ လာပြီး စွံတော့မှာ လဲ၊ သွားပါတော်ကြာ တစ်ပွဲလွတ်လို့ နိုင်မယ့်ပွဲလွတ်ပြီး ရှုံးတဲ့ ပွဲမှ မိသွားတယ်ဖြစ်မယ်"

ဟန်နီချိုက ရယ်မောလိုက်ပြီး ဖခင်ကို အိမ်ဝရောက်အောင်အထိ တွန်းလွှတ်လိုက်၏။

ဖခင်၏ ရယ်မောသံက တိုက်ခန်းအောက်အထိ ကြားနေရသည် ။

ဘာရယ်မဟုတ်။ ဝရန်တာလေးမှာ ရပ်ပြီး ဖခင်ကားထွက်သွားရာ ကို ငေးမောကြည့်ရင်းက အမှတ်မထင် ရွက်လှပင်များကို ငေးကြည့်မ သိည်။

မိမိငယ်စဉ်က ကျောက်ကုန်းမှာ နေစဉ်တွင် ဖခင်သည် ချိုးဖြူပိုက် လုံးပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့သည် ။

"ကိုယ့်ခြေလှမ်းမှန်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ဟန်ချက်ညီနေရင် လမ်းလျှောက်လို့ ရပြီ၊ တကယ်လို့ မသေချာရင် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်းသွားလိုက်"

အခုရော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းရမယ်လို့ ဟန်ချက်ညီညီနဲ့ လျှောက်လှမ်းကြည့်နေရတာပဲ။ ဖေကြီးက ပိုက်လုံးပေါ်မှာ ပဲ လမ်းလျှောက်တတ်အောင်လို့ သင်ပေးပြီး ဘဝလမ်းကိုတော့ လျှောက်တတ်အောင် မသင်ပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ မိခင်မရှိခြင်းရဲ့ အကျိုးဆက်ပဲပေါ့။

သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လိုက်သည် ။ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းအတွက် တိုက်ခန်းလေးက အနေတော်ဖြစ်နေသည် ။ ဖခင်က အိမ်ရှင်မ မရှိတော့သည့် ကျောက်ကုန်းမှ အိမ်ကြီးကို ရောင်းချပြီး မင်းမနိုင်မှာ လာဝယ်ကာ သားအဖ နှစ်ဦး၏ ဘဝကို ကျဉ်းမြောင်းသော တိုက်ခန်းကျဉ်းထဲမှာ ပဲ မြှုပ်နှံထားလိုက်တော့သည် ။

ဟန်နီချိုကလည်း တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နေရ၍ ကျဉ်းသည် ဟု ဘယ်သောအခါမျှ မတွေးမိခဲ့ပေ။

ခုတော့ အလိုလိုမွန်းကျပ်ပြီး မိမိရပ်တည်နေသော တတိယထပ်ဝရန်တာမှ မိုးကောင်းကင်အနံ့သို့ ပျံသန်းချင်စိတ် ဖြစ်လာမိ၏။

လေပြည်ထဲတွင် ပန်းရနံ့လေးများကို ရှူရှိုက်ရသည့် လိပ်ပြာလေးကဲ့သို့ ဝဲပျံချင်လာသည် ။

ပြီးတော့ သူ့ဆီကို သွားကြည့်ချင်လာ၏။ ဒီအချိန်ကို သူ ဘာလုပ်နေသလဲ။

နေလုံးနီကြီးကို ကြည့်ပြီး မဦးအကြောင်း စဉ်းစားနေသလား၊ သနားလိုက်တာကွယ် ...။
